

ת"פ 35142/06/15 - מדינת ישראל נגד שמואל גולן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 35142-06-15 מדינת ישראל נ' גולן(עציר) 12 ינואר 2016

בפני
בעניין: כבוד השופטת נאוה בכור
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל גולן (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין

הנאשם - ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בכתב האישום בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה, כי הנאשם יליד 1942, והורשע לאחר ניהול הוכחות בכתב האישום, לפיו איים בפני חוקרת משטרה בתחנת משטרה בפגיעה חמורה בבת זוגו נוסח איומים חמור, המתייחס לפגיעה ממשית בגופה של המתלוננת, כל זאת בעת שנחקר בגין תלונה שהגישה אותה מתלוננת.

האלימות המילולית בה נקט היתה ברף הגבוה ביותר, אלימות במשפחה, הפוגעת בשלוות נפשה של המתלוננת, ובתא המשפחתי הגרעיני והמורחב.

הנאשם פעל בצורה כוחנית ומפחידה כלפי המתלוננת, ויש להחמיר עמו.

לחובתו 7 הרשעות קודמות, בין השנים 2011 ל- 2015 בשלל עבירות, בין היתר עבירות אלימות רבות. כמו כן קיים מאסר מותנה בר הפעלה בעניינו בן 7 חודשים מיום 21.10.14.

עמוד 1

הנאשם ריצה מאסרים בעברו בגין אותן עבירות, הופעלו נגדו בעברו מאסרים מותנים, וגם את המיוחס לו ביצע כאשר מאסר מותנה בן 7 חודשים תלוי ועומד נגדו.

בפרוטוקול המאסר המותנה אמר הנאשם עצמו שלא יגיע יותר לבית המשפט, כי הוא פנסיונר, חי בקושי, והצטער על המעשים שם.

עוד עולה שם תחושה של אי שביעות רצון של המותב שם מההסדר המקל ובית המשפט נטה להתחשב בנאשם בשל דבריו נוכח נסיבותיו האישיות.

עם זאת, זמן קצר לאחר שהורשע ב- 3 כתבי אישום בעבירות איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש - חזר הנאשם לספסל הנאשמים בגין התנהגות דומה בתיק זה.

פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית נוכח הסיטואציה שהובילה לאיומים האלה, מקום האיומים, אופן האיומים, ונוסח האיומים - שהינו מהרף הגבוה.

מתחם העונש ההולם - נע בין מאסר מותנה ועד שנת מאסר בפועל.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לגזור על הנאשם ענישה ברף הגבוה במתחם, להפעיל את המע"ת במצטבר ולגזור עליו קנס ופיצוי למתלוננת.

מאידך, ציין ב"כ הנאשם בטיעונו כי לא בכדי כיבד המותב הקודם את ההסדר עליו הוסכם בתיק בו הוטל המאסר המותנה.

בימ"ש מתבקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, בעיקר בשל מצבו, גילו, והקושי שחוה בשל מצבו הבריאותי, בהיותו מאחורי סורג ובריח.

בתיק זה, לא שמעה גרושתו של הנאשם את האיום, אלא הייתה מושא האיום בלבד, ועל פי הכללים המשפטיים המקובלים ופסיקת בית המשפט העליון הרי שהמתלוננת בתיק זה היא השוטרת.

הנאשם ניהל הליך הוכחות, לא מדובר בהליך משפטי מסורבל שלקח זמן רב, במסגרתו אף ויתר הנאשם על עדותה של גרושתו על מנת לחסוך ממנה את הקושי ואת המורכבות של לבוא ולהעיד כאן בפני בית המשפט, ולמעשה העידה השוטרת עדות קצרה בלבד.

הנאשם סובל ממצב בריאותי לא פשוט (הוגשו מסמכים רפואיים).

ב- 2007 עבר אירוע חריף של שריר הלב, עבר מס' צינתורים ברבות השנים בעקבות חסימה מלאה בעורק הלב לצד סכרת, ובשנת 2012 חלה גם במחלה ממארת במיתרי הקול שהצריכה טיפולי הקרנה וכימותרפיה.

בשנת 2013 אובחנה מפרצת באבי העורקים, המחייבת מעקב וטיפול רפואי צמוד, וכך הנאשם יוצא ממעצרו

למוסדות רפואיים, בלינסון וגם מר"ש, על מנת לקבל טיפול תרופתי באופן קבוע, באופן שמקשה עליו.

מדובר באדם שחי כמעט רוב חייו באופן נורמטיבי, עד גיל 70, ואז החל בפעילות עבריינית. בהליך הקודם נשלח לוועדת אבחון שקובעת שהנאשם אינו פועל במצב של פיגור שכלי, אבל בהחלט מצביעה חוות הדעת על קשיים בהבנת הסיטואציה וביכולת שלו לשלוט במעשיו, באופן העומד ברקע לביצוע העבירה, גם בתיק הזה.

בחו"ד מדובר על ירידה קוגניטיבית, שיפוט חלקי ותובנה חלקית, והגם שלא עומדת לו הגנה מכוח הדין הפלילי-מצבו קרוב לסייג הפוטר אותו מאחריות פלילית.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להקל עם הנאשם, ולגזור עליו עונש מאסר בן 7 חודשים שהוא המאסר על תנאי שתלוי ועומד כנגדו וכל מאסר נוסף - באופן חופף.

הנאשם הוסיף כי היה בימים אלה בבית חולים בלינסון ועבר C.T. לאחר שנפל במקלחת, יש לו נקע ביד, אני לא יכול לקום ולשבת. מבקש סליחה מבית המשפט ומאשתו לא ראה אותה שנה, וכי לא עקב אחריה.

מבקש לשחרר אותו על מנת שיוכל ללכת הביתה, אחיו יטפל בו בביתו, ומבטיח כי לא יגיע עוד לבית המשפט. חצי שנה הוא יושב באגף 4.

דין ומסקנות

3.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים בתיק ולטיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי בנסיבות אלה אין להקל עם הנאשם.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה הפוגעת בערכים מוגנים שעניינם שמירה על זכותו של הפרט לביטחון אישי, ולשלוות נפש, וחמורה שבעתיים - מקום בו מתרחשת בין בני זוג במסגרת התא המשפחתי.

על חומרתי של עבירת האיומים עמדה הפסיקה לא אחת, בקובעה כי לעיתים אך כפסע בין האיום- למימוש. כך למשל נקבע בבש"פ 9472/06 מדינת ישראל נ. פלוני (מיום 19.11.06) -

"בדיני נפשות עסקינן. כבר הוכח מספר פעמים, כי אך כפסע בין איום למעשה ובין סטירת לחי לנטילת נפש ממש. לא אחת בעבר, שוחררו נאשמים באלימות כלפי בנות-זוג ממעצרים, וניצלו אמון זה למעשי אלימות קשים. אין ספק, כי תופעת האלימות במשפחה מגיעה לכדי מכת מדינה ממש ועל מערכת המשפט ואכיפת החוק להילחם בה בכל תוקף. על כן, בנסיבות אלו יש לבחון במשנה זהירות את ההחלטה לשחרר את המשיב, המואשם באלימות קשה ואשר אף איים מספר פעמים על המתלוננת ברצח (בעניין זה ראו והשוו, בין היתר, בש"פ 5273/99 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); בש"פ 10247/05 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); בש"פ 5740/00 מדינת ישראל נ' יצחק ירושלמי (טרם פורסם); בש"פ 9232/99 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם))."

עמוד 3

בנסיבות אלה, איים הנאשם על חוקרת משטרתית בפגיעה בגרושתו ובעצמו באומרו "**אני בסוף אשחט אותה כמו כבש ואתאבד**", כל זאת בעת נחקר בתחנת משטרת כפר סבא בגין תלונה שהגישה נגדו גרושתו.

בכך, איים הנאשם מפורשות בפגיעה בחייה של מי שהייתה בת זוגו, שעה שנחקר ממילא על הטרדותיו כלפיה. התנהגות זו מלמדת לא רק על גישה אלימה של הנאשם כלפי גרושתו, אלא על העדר כל מורא מפני רשויות אכיפת החוק.

עם זאת, מדובר באירוע יחיד ובביצועה ללא עבירות נלוות.

על כן התנהגותו מהווה פגיעה ברף הבינוני של עבירת האיומים.

למעט הטרדה הנפשית שנגרמה למתלוננת עקב הדברים, לא כל שכן לאחר שהגישה נגדו תלונות לפיהן נוהג להטריד אותה, הרי שהנזק שצפוי היה להיגרם לו חלילה היה מממש איומו - הינו קשה וטראגי (**סעיפים 40ט(א)(3) ו-(4) לחוק**).

כפי שקבעתי בעבר פעמים רבות, מתחם העונש ההולם בעבירת האיומים **נע בין מע"ת לשנת מאסר בפועל**.

מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עולה כי הנאשם ביכר לנהל הוכחות עד תום, אולם ויתר על העדת המתלוננת, וההליך כלל את עדותו והעדת החוקרת בפניה נמסר האיום בלבד. בנסיבות אלה, הגם שאין להחמיר עמו - הרי שאף אינו זכאי להקלה בשל כך (**סעיף 40יא(6) לחוק**).

זאת ועוד, הגם שהביע צער על מעשיו בפני בימ"ש, ומידת הרחמים מלמדת כי "**מוֹדָה וְעֶזְב יִרְחָם**" (משלי כ"ח י"ג), הרי שהנאשם שבפניו לא עזב כלל ועיקר.

חרף הצהרותיו הקודמות בפני בית המשפט (**בת"פ 10421-01-14** (שלום כ"ס) פרו' עמ' 10 ש' 28) כי לא ישוב לחטוא, שב הנאשם לסורו פעם אחר פעם, ומוצא עצמו נדון בפני בית משפט במגוון עבירות פליליות, ובכלל זה אף עבירות אלימות ואיומים.

עיון ברישומי הפלילי מלמד כי לחובתו הרשעות רבות, שהאחרונה שבהן הינה מיום **13.1.15**, ובכלל זה בעבירות מין, רכוש, שב"ח ועבירות אלימות-כלפי שוטרים, עובדי ציבור ובת זוג- בגין הוטלו עליו מאסרים קודמים (ובכלל זה הופעלו מאסרים מותנים בני הפעלה בעניינו), ואף את העבירה דנן- ביצע שעה שמאסר מותנה בן 7 חודשים תלוי ועומד נגדו (**סעיף 40יא(11) לחוק**).

מהאמור לעיל, אין ספק כי הנאשם הוא אדם אלים, שאינו מהסס להשתמש בשפה אלימה ובכוח הזרוע על מנת "לפתור" מצבי סכסוך.

חמור מכך- בבואו לבית המשפט, עושה הנאשם שימוש במצבו הבריאותי קרדום לחפור בו, ומתכסה בו כאצטלה לאופיו הבריוני, ובאמצעותה מבקש את רחמי בית המשפט.

בנסיבות אלה, מצאתי כי אין להזדקק לשיקולי שיקום בעניינו של הנאשם זו הפעם על מנת לחרוג באופן משמעותי לקולא בעונשו.

איני מתעלמת ממצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם, כפי שזה עולה ממסמכים רפואיים שהוגשו בעניינו, ובכלל זה - סיכום חוות דעתה של ועדת האבחון של מחלקת אבחון קידום והשמה של משרד הרווחה בנס ציונה, ממנה עולה כי בשלוש השנים האחרונות חלה ירידה בתפקודו ושינוי בהתנהגותו, ירידה בזיכרון, מסמכים על היותו חולה לב, שעבר 4 צנתורים ואירוע לבבי, חולה סכרת המטופל באינסולין, סובל מגידול ממאיר בלוע, בעטיו עבר עשרות טיפולי הקרנות, כימותרפיה ומצוי במעקב אונקולוגי.

עם זאת, מחוות הדעת של מרכז האבחון עולה כי במישור הרגשי היה ניתן להתרשם כי הנאשם הוא בעל קשיי שליטה וויסות בדחפים פנימיים וצורך בגבולות חיצוניים, בעל נטייה לאימפולסיביות בחשיבה והתנהגות, המסוגל לבחון נטייה זו לאחר מעשה, אך מתקשה לשלוט בה (עמ' 5 לסיכום אבחון מיום 17.7.14).

עוד עולה, כי הנאשם מתפקד ברמה שאינה מוגבלות שכלית התפתחותית, מבחין בין טוב לרע ובין מותר לאסור (עמ' 5-6 לסיכום וועדת האבחון מיום 23.7.14).

למען הסר ספק יובהר כי לא זו בלבד שהנאשם אינו ראוי להקלה בשל האמור, אלא יש בכך להחמיר עמו - חרף מצבו הבריאותי - לא נרתע הנאשם משימוש באלימות חדשות לבקרים, אינו משכיל לנצל את ההזדמנויות הרבות שניתנו לו ע"י בימ"ש בדמות עונשים מקלים על מנת להשתלב בטיפול ההולם את מצבו, ולשוב למוטב.

לא זו בלבד שהתנהגותו מעידה כי חרטתו אינה כנה, אלא מלמדת כי כלל לא לוקח אחריות על מעשיו, לא מפנים את חומרתם, ועל כן לא עושה דבר על מנת לטפל בהתנהגותו הבעייתית ולהפחית ממסוכנותו (**סעיף 40א(4) ו-(5) לחוק**).

בימ"ש העליון עמד לא אחת על המתח שבין יישום עקרון ההלימה המנחה על פי תיקון 113 לחוק לבין אינטרס שיקומו של נאשם, אף מקום בו מדובר בהטלת עונש מאסר בפועל. וכך נקבע בע"פ 4425/14 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 25.11.14) -

"גורלו של המערער הֵמַר לו מאד - רפואית, נפשית, אישית ומשפחתית. תנאי המצוקה שבהם גדל מחייבים למתוח עד הקצה את מידת הרחמים. ברם, פטור מבלעדי עונש מאסר ממשי - אי-אפשר... עונש המאסר יבטא אפוא עוד שלב בתהליך התיקון והשיקום שהמערער נמצא בעיצומו, ולוואי ויתמיד בו".

דברים אלה נכונים, אף למקרה דנן, כאשר שיקולי השיקום מצדיקים הקלה מסוימת בעונשו של

הנאשם, אולם אינם מצדיקים הימנעות מהטלת עונש מאסר.

4. לפיכך, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן 6 חודשים.
- ב. יופעל מאסר על תנאי בן 7 חודשים מת.פ. 10421-01-14 (שלום כ"ס) - כאשר 3 חודשים ממנו בחופף למאסר שהוטל, ויתרתו - במצטבר לו.

סה"כ ירצה הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל - בניכוי תקופת מעצרו מיום 15.6.15.

- ג. מאסר על תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו - שלא יעבור על העבירה בה הורשע.

5. זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ו, 12 ינואר 2016, במעמד הנוכחים.